

ORIGINAL

13 Cm 413 / 2006

Číslo jednací: 7Cmo 538/2006 - 276

KRAJSKÝ SOUD V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH	
Došlo dne: 25 -10- 2007	(1)
krát	příloh
čas	

Toto rozhodnutí je právní moci
dne 12.11.07

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 15.11.07

Další rukopis

*224 VĚTO - 42
ol. 324*

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Holešovského a soudců JUDr. Jaroslavy Vlčkové a JUDr. Jana Kalfuse ve věci žalobkyně: [redacted], r.č. [redacted] bytem [redacted], PSČ [redacted], zastoupené JUDr. Boženou Kristiánovou, advokátkou se sídlem v Třebíči, L. Pokorného 37, proti žalovaným: 1) [redacted] r.č. [redacted] bytem [redacted], PSČ [redacted], zastoupeném Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou se sídlem v Praze 8, Sokolská 49/5 a 2) Gimi, spol. s r.o. se sídlem České Budějovice, Neplachova 2297/1, PSČ 370 04, IČ 46683321, zastoupené JUDr. Pavlem Dejlem, LL.M., Ph.D., advokátem se sídlem v Praze 1, Jungmannova 24, o určení neplatnosti smlouvy o převodu obchodního podílu, k odvolání žalovaného ad 2) proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích č.j. 13 Cm 413/2006-216 ze dne 27.září 2006 t a k t o :

I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27.září 2006 č.j. 13 Cm 413/2006-216 **se potvrzuje.**

II. Žalovaný č.1 a žalovaný č. 2 jsou povinni společně a nerozdílně nahradit žalobkyni náklady odvolacího řízení ve výši 12.257,- Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 27.září 2006 vyhověl žalobkyni a určil, že smlouva o převodu obchodního podílu uzavřená dne 5. února 2002 mezi [redacted] jako prodávajícím a obchodním společností Gimi, spol. s r.o., jejímž předmětem byl převod stoprocentního obchodního podílu v obchodní společnosti Televize JSC, s.r.o.

(dnes Českomoravská televizní, s.r.o.), je neplatná (výrok I.). Dále rozhodl, že žalovaný ad) 1 a žalovaný ad) 2 jsou povinni společně a nerozdílně nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 29.512,-- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám její právní zástupkyně. Žalobkyně se domáhala určení neplatnosti smlouvy o převodu obchodního podílu uzavřené mezi prvním a druhým žalovaným dne 5.2.2002 s tím, že její manželství s žalovaným ad) 1 trvalo a stále trvá a předmětná smlouva byla uzavřena v době trvání manželství. Společně s tímto žalovaným 19.12.2000 založila žalobkyně obchodní společnost TV 5, s.r.o. následně přejmenovanou na Televize JSC, s.r.o. následně přejmenovanou na Českomoravská televizní, s.r.o., jež vznikla dne 9.1.2001. V důsledku převodu obchodního podílu smlouvou ze dne 6.8.2001 se výlučným společníkem této společnosti a vlastníkem stoprocentního obchodního podílu stal žalovaný ad) 1. Tento obchodní podíl ve výši sto procent na předmětné společnosti nabyt žalovaný ad) 1 z prostředků v společném jmění manželů, tj. z prostředků společných žalobkyni a prvnímu žalovanému. Žalovaný ad) 1 dne 5.2.2002 uzavřel se žalovaným ad) 2 smlouvu o převodu z tohoto stoprocentního obchodního podílu ve společnosti Českomoravské televizní, s.r.o. K tomuto převodu, respektive k uzavření předmětné smlouvy však žalobkyně nedala souhlas, protože se domáhá určení neplatnosti této smlouvy. Existenci naléhavého právního zájmu spatřovala v tom, že jiným způsobem nelze dosáhnout nápravy vzniklého stavu, neboť jedině na základě požadovaného rozhodnutí soudu může dojít k zápisu práva žalovaného ad) 1 k obchodnímu podílu ve společnosti Českomoravská televizní, s.r.o. do obchodního rejstříku. Tím také bude dosaženo shody mezi stavem právním a stavem dosud zapsaným v obchodním rejstříku.

. Prvý žalovaný vyjádřil v podstatě souhlas se žalobkyní, potvrdil, že k uzavření smlouvy o převodu obchodního podílu ze strany žalobkyně nikdy dán nebyl. Dále potvrdil, že obchodní podíl respektive jeho část od žalobkyně pořizoval za peněžní prostředky náležející do společného jmění žalobkyně a prvního žalovaného coby manželů.

Žalovaný ad) 2 navrhl žalobu zamítnout s tím, že souhlas žalobkyně nebyl nutný. Žalobkyně o převodu obchodního podílu věděla, neměla k tomu žádné výhrady, svůj obchodní podíl ve společnosti (tehdy s názvem TV 5, s.r.o.) převedla na žalovaného ad) 1. V průběhu řízení žalovaný ad) 2 namítl neexistenci naléhavého právního zájmu žalobkyně, neboť posouzení neplatnosti smlouvy o převodu obchodního podílu je otázkou předběžnou k určovací žalobě – k žalobě o určení vlastnictví obchodního podílu podané druhým žalovaným a vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp.zn. 13 Cm 126/2005. Dále namítl vydržení a to již ke dni 6.8.2004 s ohledem na nepřetržitý běh tříleté lhůty od 6.8.2001. K otázce nepotřebnosti souhlasu žalobkyně s převodem obchodního podílu poukázal na § 146 obč. zák. a dále na listinné důkazy – usnesení služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 13.1.2006, čestné prohlášení prvního žalovaného a jeho žádost Radě ČR pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 22.2.2002. Ohledně vydržení poukázal na § 134 obč. zák., dobrou víru dovozoval ze zápisu z obchodního rejstříku ke dni podpisu smlouvy.

Soud prvního stupně provedl důkaz společenskou smlouvou o založení společnosti TV 5, s.r.o. z 19.12.2005, smlouvou o převodu obchodního podílu uzavřenou mezi žalobkyní a žalovaným ad) 1 ze dne 6.8.2001, smlouvou o převodu obchodního podílu ze dne 5.2.2002 uzavřenou mezi žalovaným ad) 1 a žalovaným ad) 2, dopisem žalobkyně ze dne 1.2.2005, úplným výpisem obchodního rejstříku vedeného u Krajského soudu v Brně ohledně společnost TV 5, s.r.o., usnesením Služby kriminální policie a vyšetřování Brno z 13.ledna 2006, čestným prohlášením žalovaného ad) 1 a jeho žádosti z 22.2.2002, protokolem o jednání odvolacího soudu – Vrchního soudu v Olomouci ze dne 19.9.2006, dále dopisem žalovaného

ad) 2 žalobkyni a žalovanému ad) 1 ze dne 4.2.2005, dopisem žalobkyně žalovaným ze dne 1.2.2005. Z uvedených důkazů soud prvního stupně zjistil, že bylo prokázáno založení společnosti TV 5, s.r.o., dle článku 10 této smlouvy se souhlasem valné hromady může společník převést smlouvu o svůj obchodní podíl na jiného společníka, se souhlasem všech společníků smlouvou svůj obchodní podíl i na jinou osobu. Dále ze smlouvy o převodu obchodního podílu ze dne 6.8.2001, že žalobkyně převedla svůj obchodní podíl ve společnosti TV 5, s.r.o. na [redacted] - žalovaného ad) 1, ten prohlásil, že převáděný obchodní podíl přijímá. Jednalo se o obchodní podíl odpovídající vkladu 50.000,- Kč. Soud prvního stupně dále zjistil, že dle smlouvy z 5.2.2002 o převodu obchodního podílu mezi žalovaným ad) 1 a žalovaným ad) 2, že žalovaný ad) 1 převádí jako prodávající na druhého žalovaného stoprocentní obchodní podíl ve společnosti, jež dříve existovala pod názvem TV 5, s.r.o., poté Televize JSC, s.r.o., nyní Českomoravská televizní, s.r.o. Ve smlouvě prodávající výslovně prohlásil, že společnost je provozovatelem regionálního televizního vysílání TV JSC na základě licence č.38/94 s tím, že valná hromada společnosti přijala rozhodnutím, kterým vyslovila souhlas s převodem stoprocentního obchodního podílu na žalovaného ad) 2. Dle článku III této smlouvy se strany dohodly na celkové kupní ceně 100.000,- Kč. Z dopisu žalobkyně ze dne 1.2.2005 soud prvního stupně zjistil její nesouhlas s převodem stoprocentního obchodního podílu dle smlouvy z 5.2.2005. Žalobkyně tuto smlouvu považuje za neplatnou. Na jednom z dopisů je potvrzení prvního žalovaného, že dopis převzal 4.2.2005, na druhém vyhotovení tohoto dopisu je potvrzení ze 4.2.2005, že dopis byl přijat společností TV Gimi, a.s. Z výše citovaného protokolu o jednání před odvolacím soudem zjistil, že tento dopis obdržel adresát 7.2.2005, tj. v pondělí, neboť v pátek 4.2.2005 byl na služební cestě. Z dopisu žalovaného ad) 2 ze 4.2.2005 soud zjistil, že druhý žalovaný dává oběma jmenovaným na vědomí, že obchodní podíl nebyl součástí společného jmění manželů a nebyl proto ani důvod, aby žalobkyně vyslovovala s převodem souhlas a proto reaguje dopisem na námitku neplatnosti smlouvy o převodu obchodního podílu vznesou žalobkyní. Žalovaný ad) 1 dopisem z 10.2.2005 požadoval od žalovaného ad) 2 vrácení kupní ceny s tím, že smlouva byla uzavřena neplatně. Jednatel [redacted] za žalovaného ad) 2, respektive jeho společnost potvrdil, že 7.2.2005 obdržel námitku relativní neplatnosti vznesenou žalobkyní, první žalovaný ji obdržel 4.2.2005. Žádostí o udělení předchozího souhlasu s převodem obchodního podílu z 22.2.2002 žalovaný ad) 1 žádal Radu pro rozhlasové a televizní vysílání ohledně převodu obchodního podílu ve společnosti Českomoravská televizní, s.r.o., přičemž v čestném prohlášení uvedl, že účetnictví je vedeno řádně, neexistují žádné závazky společnosti a obchodní podíl není zastaven ani jakkoli zatížen právy třetích osob. Z usnesení Služby kriminální policie a vyšetřování Brno z 13.1.2006 bylo zjištěno, že v rámci shrnutí skutečností uváděných oběma účastníky o převodech obchodních podílů se žalobkyně nepodílela na rozhodování o převodu obchodního podílu prvního žalovaného, souhlas k tomu neudělila.

Soud prvního stupně dospěl k následujícím závěrům. Předně se zabýval otázkou, zda na straně žalobkyně existuje naléhavý právní zájem na požadovaném určení ve smyslu § 80c o.s.ř. Naléhavý právní zájem je dán tam, kde by bez tohoto určení bylo ohroženo právo žalobce či by se stalo jeho právní postavení nejistým. V dané věci na straně žalobkyně existuje naléhavý právní zájem na požadovaném určení, neboť rozhodnutím o této otázce pak může být dosaženo shody mezi právním stavem a stavem dosud zapsaným v obchodním rejstříku a u žalobkyně nepřichází v úvahu určovací žaloba, tj. určení vlastnictví obchodního podílu, může však napadat předmětný právní úkon námitkou relativní neplatnosti smlouvy, což také tímto činí. V řízení bylo prokázáno společenskou smlouvou uzavřenou mezi žalobkyní a prvním žalovaným z 9.12.2000, že žalobkyně a první žalovaný založili společnost

- 071

TV 5, s.r.o. přejmenovanou na JSC, s.r.o. nyní Českomoravská televizní, s.r.o., smlouvou o převodu obchodního podílu ze 6.8.2001 převedla žalobkyně na prvního žalovaného svůj obchodní podíl z této společnosti a první žalovaný se tak stal vlastníkem sto procentního podílu ve zmíněné společnosti. Tento pak následně převádí v souladu se společenskou smlouvou se souhlasem valné hromady 5.2.2002 na druhého žalovaného. Žalobkyně dopisem z 1.2.2005 oběma žalovaným sdělila svůj nesouhlas, respektive vznesla námitku relativní neplatnosti této smlouvy s tím, že neudělila souhlas s převodem obchodního podílu, když je prokázáno, že první žalovaný obdržel tuto námitku 4.12.2005 a druhý žalovaný potvrdil při odvolacím řízení před Vrchním soudem v Olomouci, že obdržel tento dopis 7.2.2005. Ve věci je nesporné, že žalobkyně a první žalovaný jsou stále manželé, jak potvrdili i při posledním jednání, které se konalo u Krajského soudu v Českých Budějovicích 26.9.2006. V průběhu celého řízení žalobkyně i první žalovaný shodně uvedli, že k založení společnosti TV 5, s.r.o. byly použity prostředky ze společného jmění, neboť neměli a nemají zúžené společné jmění manželů. Ze společenské smlouvy pak vyplývá vůle účastníků této smlouvy založit zmíněnou společnost. Z písemných vyjádření žalobkyně i žalovaného vyplývá, že s ohledem na skutečnost, že manželé v souvislosti uzavření společenské smlouvy a založení obchodní společnosti TV 5, s.r.o. a majetek byl použit k podnikání se souhlasem obou manželů, tedy i žalobkyně. Jak vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího soudu 22 Cdo 700/2004, jestliže jeden z manželů obchodní podíl ve trvání manželství a z prostředků patřících do společného jmění manželů obchodní podíl ve společnosti s ručením omezeným, stává se tím získaný majetek ze zákona součástí společného jmění manželů. Od počátku řízení žalobkyně a první žalovaný shodně tvrdili, že obchodní podíl byl druhým žalovaným nabyt od žalobkyně z prostředků patřících do společného jmění manželů, neboť neměli zúžené společné jmění. Tento převod se tedy uskutečnil smlouvou ze 6.8.2001. Podle § 145 odst.2 občanského zákoníku se při převodu obchodního podílu nejedná o obvyklou zprávu o majetku náležitých do společného jmění manželů. Převod obchodního podílu není zcela jistě ani úkonem, který by se dal označit jako úkon obvyklý jako úkon obvyklý či běžný v rodinném soužití. Za této situace je pak vždy nezbytný souhlas druhého z manželů ve smyslu ustanovení § 145 odst.2 občanského zákoníku a s odkazem na zmíněné rozhodnutí Nejvyššího soudu. Bez udělení tohoto souhlasu je pak takový právní úkon neplatný. Soud považuje za prokázané, že žalobkyně souhlas k převodu obchodního podílu prvnímu žalovanému předložena listiny nevyplývá, že by souhlas k převodu obchodního podílu prvnímu žalovanému udělila, pouze vědomí o převodu obchodního podílu nelze kvalifikovat jako konkludentní souhlas, proto soud hodnotí tento právní úkon, tedy smlouvu o převodu obchodního podílu z 5.2.2002 jako úkon neplatný. Rovněž je soud toho názoru, že žalobkyně uplatnila námitku relativní neplatnosti včas ve tříleté lhůtě, a to jak vůči prvnímu žalovanému, tak vůči druhému žalovanému, když tříletá lhůta ve smyslu § 122 odst. 2 a 3 občanského zákoníku, připadá-li konec lhůty na sobotu - 5.2.2005, pak první následující pracovní den 7.2.2005 je pondělí. V tento den obdržel tuto námitku jednatel druhého žalovaného, jak potvrdil při odvolacím řízení před vrchním soudem v Olomouci 19.9.2006.

Pakliže žalobkyně uplatnila včas námitku relativní neplatnosti, neztotožnil se soud prvního stupně s názorem žalobcem týkající se vydržení. Obchodní podíl může být předmětem vydržení, neboť obchodní podíl jako majetková hodnota může být předmětem právních vztahů, lze jím disponovat, je předmětem společného jmění manželů. Dle § 134 občanského zákoníku lze však vydržet věc, v tomto případě obchodní podíl, má-li oprávněný držitel tuto majetkovou hodnotu v držení nepřetržitě tři roky, do této doby se započte i doba, po kterou měl věc v oprávněné držbě právní předchůdce. Oprávněným držitelem však není vlastník, ing. Svoboda, tedy první žalovaný, nebyl oprávněným držitelem nýbrž vlastníkem

stoprocentního podílu, který byl předmětem převodu, nelze tedy započítávat do té doby, po kterou obchodní podíl vlastnil na základě smlouvy ze 6.8.2001. Druhý žalovaný tedy nemohl vydržet obchodní podíl, protože se nejednalo o nepřetržitou držbu po dobu tří let. Žalobkyně včas ve tříleté době uplatnila námitku relativní neplatnosti smlouvy o převodu obchodního podílu. S ohledem na tuto skutečnost a na skutečnost, že soud považuje za prokázané, že nebyl udělen souhlas žalobkyní k převodu obchodního podílu, soud vyhověl žalobě jako důvodné a určil, že smlouva o převodu obchodního podílu z 5.2.2002 je neplatná. Důkazní návrhy vznesené druhým žalovaným a prvním žalovaným na slyšení svědků, které by v případě druhého žalovaného prokazovaly, že byl udělen souhlas žalobkyní, v případě prvního žalovaného, že nebyl udělen souhlas, soud zamítl pro nadbytečnost, neboť vždy by proti sobě stála protichůdná tvrzení svědků těchto účastníků a z žádného listinného důkazu nevyplývalo, že by kterýkoli ze svědků byl účasten konkrétního jednání tak, aby mohlo být přesvědčivě prokázáno, že došlo k souhlasu ze strany žalobkyně. Po celou dobu řízení byl prokazován, druhým žalovaným souhlas žalobkyně nejprve pouze z jejího vědomí o skutečnosti, že dochází k převodu obchodního podílu, poté je odkazováno na listiny - usnesení Policie ČR z 13.ledna 2006, protokol o jednání u odvolacího Vrchního soudu v Olomouci z 19.9.2006 či žádost prvního žalovaného adresované Radě ČR pro rozhlasové a televizní vysílání. Z žádné této listiny ovšem nevyplývá, že by zde byl dán souhlas žalobkyně k převodu obchodního podílu a nejedná se o situaci, kdy by zapotřebí jejího souhlasu právě s ohledem na zmíněná ustanovení § 143 a § 145 občanského zákoníku, když obchodní podíl je součástí společného jmění manželů.

Ohledně náhrady nákladů řízení rozhodl soud prvního stupně podle § 142 odst.1 o.s.ř. a přiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení vůči oběma žalovaným.

Proti rozsudku soudu prvního stupně podal žalovaný ad) 2 v zákonné lhůtě odvolání.

Podle odvolatele žaloba nemůže plnit svou preventivní funkci, neboť dalším sporům mezi účastníky nezabrání. Ve vztahu k rejstříkovému řízení ani ve vztahu k určení, kdo je společníkem Českomoravské televizní, s.r.o. nemá podaná žaloba žádný význam a na postavení žalobkyně žádný dopad. Poukázal rovněž na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26.2.2004 sp.zn. 30 Cdo 437/2003, v němž se uvádí, že relativní neplatnosti právního úkonů vymezené v ustanovení § 40a obč.zák. není zapotřebí dovolávat se v samotném soudním sporu, neboť tuto otázku lze řešit v soudním řízení jako otázku předběžnou. Podle odvolatele není tedy dán naléhavý právní zájem na určení neplatnosti smlouvy v daném případě, žalobkyně tento naléhavý právní zájem nemá. Odstranění nejistoty v právním postavení účastníků sporu může vést pouze určení toho, zda tu právo je či není, to je určení toho, kdo je společníkem Českomoravské televizní, s.r.o., respektive, kdo je majitelem obchodního podílu této společnosti. Ohledně souhlasu jednoho z manželů s uzavřením předmětné smlouvy odvolatel uvedl, že součástí společného jmění manželů se stává pouze majetková hodnota obchodního podílu, popřípadě majetková práva z něj vyplývající, nikoli obchodní podíl jako nehmotný statek ve smyslu § 114 odst.1 obch. zák. Ten totiž představuje účast společníka, který jej za trvání manželství nabyt, na společnosti. Operace s obchodními podíly ve společnosti Českomoravská televizní, s.r.o. úzce souvisely s licencí k televiznímu vysílání, důvodem uzavření smlouvy již žalovaný ad) 1 odkoupil od žalobkyně část jejího obchodního podílu, bylo nabytí účinnosti zákona o rozhlasovém a televizním vysílání, v němž jako podmínka pro možný převod licence z fyzické na právnickou osobu bylo, že se musí jednat o jednočlennou společnost. Předmětný obchodní podíl tedy s ohledem na všechny okolnosti tvořil část obchodního majetku prvního žalovaného, představoval majetek používaný

- 281 -

k podnikání, a pokud by snad měl náležet do společného jmění manželů, pak by se na něj vztahoval § 143 obč. zák. a tudíž k nakládání s ním postačoval prvním žalovanému i původní souhlas manželky udělený k jeho podnikání coby fyzické osobě dle zákona o televizním a rozhlasovém vysílání. Dle odvolatele tedy nebyl souhlas žalobkyně k převodu obchodního podílu z prvního na druhého žalovaného v souladu s § 143 odst. 2 obč. zák., jakož i § 146 obč. zák. nutný, neboť žalobkyně nebyla účastna práv a povinností spojených s postavením prvního žalovaného jakožto společníka společnosti Českomoravská televizní, s.r.o. Pokud pak byla žalobkyně oprávněna o něčem ve vztahu ke stoprocentním obchodnímu podílu v této společnosti spolurozhodovat, byla to pouze hodnota obchodního podílu v této společnosti, tedy cena, za kterou první žalovaný předmětný obchodní podíl druhému žalovanému převedl. Případný nedostatek souhlasu žalobkyně se smlouvou tak nemohl založit neplatnost smlouvy. Dále dle odvolatele v souladu s § 27 odst. 2 obch. zák. nebyla žalobkyně oprávněna vůči prvním žalovanému namítat, že zápis v obchodním rejstříku, dle kterého měla ve svém výlučném majetku 50% obchodní podíl ve společnosti Českomoravská televizní, s.r.o. neodpovídá skutečnosti. První žalovaný byl tedy v dobré víře ohledně nabytí 50% obchodního podílu ve společnosti od žalobkyně. Ta vůči němu nemůže namítat případný nesoulad původního zápisu v obchodním rejstříku se skutečností. Následně i druhý žalovaný byl v dobré víře ohledně nabytí 100% obchodního podílu předmětné společnosti od prvního žalovaného, když tento rovněž nemůže dle § 27 odst. 2 obch. zák. namítat případný nesoulad zápisu v obchodním rejstříku, který se ho týká se skutečností. Dále odvolatel zdůraznil nutnost respektování zásady ochrany jednání uskutečněných v dobré víře. Z postupu prvního žalovaného, tedy ze skutečnosti, že čestně prohlásil, že byly splněny veškeré předpoklady k tomu, aby byl oprávněn obchodním podílem ve společnosti Českomoravská televizní, s.r.o. disponovat, je nutno učinit jediný závěr, a to že žalobkyně nejen o převodu obchodního podílu v této společnosti věděla, ale že s tímto převodem i souhlasila. V podstatě nechala na manželovi, jak bude v této věci postupovat, jak vyplývá i z jejího vlastního vysvětlení na Policii ČR. Uplatnění námítky relativní neplatnosti předmětné smlouvy je proto nutno považovat dle § 39 obč. zák. za neplatný úkon v rozporu s dobrými mravy. Dále odvolatel dovozuje, že je nutné vzít v úvahu držbu obchodního podílu a potom vydržecí doba musela uplynouti již ke dni 6.8.2004. Nicméně, i kdyby nebylo možné přihlídnout k době po kterou byl 100% podíl v předmětné společnosti držen prvním žalovaným, pak k vydržení podílu druhým žalovaným došlo nejpozději v 00,00 hod. dne 7.2.2005 a dopis žalobkyni, který byl druhému žalovanému doručen až později v průběhu dne již nemohl tuto skutečnost jakkoli ovlivnit. Odvolatel navrhl změnit rozsudek soudu prvního stupně a žalobu zamítnout.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně i řízení jeho vydání předcházející dle §212 a § 212 o.s.ř. Odvolání neshledal důvodným.

Podle § 80 písm.c) o.s.ř. návrhem na zahájení řízení lze uplatnit, aby bylo rozhodnuto zejména o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, je-li na tom naléhavý právní zájem. Dovolatel tvrdí, že předmětná určovací žaloba nemůže plnit svou preventivní funkci, neboť dalším sporům mezi účastníky nezabrání, ve vztahu ke vztahu k rejstříkovému řízení nemá žádný význam. Zároveň ovšem žalovaný ad) 2 v jiném místě odvolání sám poukazuje na účinky zápisu do obchodního rejstříku. Podle § 29 odst. 1 obch. zák. proti tomu, kdo jedná v důvěře v zápis v obchodním rejstříku nemůže ten, jehož se takový zápis týká namítat, že tento zápis neodpovídá skutečnosti, dle § 29 odst.2 obch. zák. skutečnosti zapsané do obchodního rejstříku jsou účinné vůči každému ode dne jejich zveřejnění, ledaže zapsaná osoba prokáže, (dále jen „SJM“), že třetí osobě bylo provedení zápisu známo dříve. Pakliže

žalobkyně tvrdí, že předmětná smlouva o převodu obchodního podílu mezi žalovaným ad) 1 a žalovaným ad) 2 je neplatná, přičemž dle současného zápisu v obchodním rejstříku je společníkem žalovaný ad) 2, jsou třetí osoby chráněny publicitou zápisu v obchodním rejstříku. Přitom jedině určení platnosti, respektive neplatnosti předmětné smlouvy může být ve svém důsledku coby pravomocné rozhodnutí soudu rozhodnou skutečností pro změnu zápisu v obchodním rejstříku. Lze tedy souhlasit se soudem prvního stupně v tom, že naléhavý právní zájem na požadovaném určení na straně žalobkyně existuje, neboť rozhodnutím o této otázce může být dosaženo shody mezi skutečným právním stavem a stavem dosud zapsaným v obchodním rejstříku. U žalobkyně nepřichází v úvahu určovací žaloba ohledně obchodního podílu, tedy na určení jeho vlastnictví. Je tak zjevné, že může napadat předmětný právní úkon právě námitkou relativní neplatnosti smlouvy.

Podle § 143 odst.2 obč. zák. stane-li se jeden z manželů za trvání manželství společníkem obchodní společnosti, nezakládá nabytí obchodního podílu účast druhého manžela na této společnosti. Ve smyslu řečeného, jakož i judikatury Nejvyššího soudu ČR je nicméně součástí společného jmění manželů - majetková hodnota obchodního podílu, případně majetková práva z něj vyplývající. Podle § 114 odst. 1 obch. zák. obchodní podíl představuje účast společníka na společnosti a z této účasti plynoucí práva a povinnosti. Patří-li tedy majetková hodnota obchodního podílu do SJM, nelze oddělovat obchodní podíl jako takový od této hodnoty z hlediska ustanovení § 145 obč. zák. Dle § 145 odst.2 obč. zák. kromě obvyklé správy majetku náležejícího do SJM, kterou může vykonat každý z manželů samostatně, v ostatních záležitostech je třeba souhlasu obou manželů, jinak je právní úkon neplatný. Náleží-li tedy obchodní podíl coby majetková hodnota do společného jmění manželů, je zjevné, že se na režim tohoto obchodního podílu, respektive majetkové hodnoty coby součásti SJM použije rovněž i citované ustanovení § 145 odst. 2 obč. zák. a že je tudíž nutný souhlas druhého manžela s převodem obchodního podílu, kterýžto převod je úkonem nikoli obvyklé správy majetku náležejícího do SJM. Tímto převodem obchodního podílu totiž přechází také jeho majetková hodnota, respektive majetkové vyjádření a majetková účast, jež je imanentní součástí obchodního podílu, na nového vlastníka obchodního podílu, čímž je potažmo dotčen také druhý manžel, byť není společníkem v předmětné společnosti, o jejíž obchodní podíl se jedná.

Jak vyplývá z důkazů provedených soudem prvního stupně, nebyl souhlas žalobkyně – manželky žalovaného ad) 1 s předmětným převodem obchodního podílu udělen, o čemž ostatně svědčí také vyjádření žalovaného ad) 1. Vyvozovat udělení tohoto souhlasu z převodu, respektive původního převodu 55% obchodního podílu předmětné společnosti žalobkyní na žalovaného ad) 1 nelze, jednalo se o převod jiné části obchodního podílu, respektive o jiný převod obchodního podílu. Souhlas manžela s převodem obchodního podílu musí být konkrétní a vztahovat se ke konkrétnímu převodu konkrétního obchodního podílu, tímto převodem byl převod realizovaný smlouvou uzavřenou mezi žalovaným ad) 1 a žalovaným ad) 2. S tímto převodem žalobkyně nikdy svůj konkrétní, jednoznačný souhlas nevyjádřila a ani z jiných jejích právních úkonů a z jiných právních skutečností nelze takovýto souhlas dovozovat. Naopak, nesouhlas s převodem byl zřejmý z jejího dopisu adresovaného žalovaným, jakož i ostatně ze samotné následné žaloby. Žalobkyně uplatnila včas námitku relativní neplatnosti, tedy ve tříleté lhůtě, vůči oběma žalovaným. Nelze se tak ztotožnit ani se závěry odvolatele ohledně vydržení. I kdyby mohl být obchodní podíl předmětem vydržení, pak v daném případě oprávněným držitelem není vlastník, tedy [redacted] – žalovaný ad) 1, nebyl oprávněným držitelem obchodního podílu, nýbrž vlastníkem 100% obchodního podílu, vlastníkem obchodního podílu, jenž byl předmětem převodu. Do příslušné tříleté lhůty

pro vydržení nelze tedy započítávat držbu tohoto vlastníka obchodního podílu, tedy držbu žalovaného ad) 1. Druhý žalovaný neměl obchodní podíl v nepřetržité držbě po dobu tří let.

Odvolací soud se plně ztotožňuje se všemi skutkovými, jakož i právními závěry soudu prvního stupně tak, jak byly učiněny a jak byly vysloveny v odvolání. v napadeném rozsudku. Podle § 219 o.s.ř. proto odvolací soud rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích jako věcně správný potvrdil.

Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení byl učiněn podle § 142 odst. 1 a § 224 odst. 1 o.s.ř. Ve věci byla plně úspěšná žalobkyně a tudíž odvolací soud uložil povinnost k náhradě nákladů odvolacího řízení společně a nerozdílně žalovanému ad) 1 a žalovanému ad) 2. Jejich výše je dána náhradou za právní zastoupení, ta činí podle § 5 písm. d) vyhlášky č. 277/2006 Sb. částku 10.000,-- Kč coby odměna právního zástupce, dle § 13 odst. 3 vyhlášky č.276/2006 Sb. částku 300,-- Kč jako náhrady paušálních nákladů řízení zástupce žalobkyně, a z obou těchto částek daň z přidané hodnoty ve výši 19%, tedy částka 1.957,-- Kč. Částka představující náhradu nákladů odvolacího řízení žalobkyně tedy činí celkem 12.257,-- Kč, tuto uznal žalovaného ad) 1 a žalovaného ad) 2 povinnými zaplatit společně a nerozdílně odvolací soud, do tří dnů od právní moci jeho rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není dovolání přípustné, ledaže by na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení rozsudku k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Krajského soudu v Českých Budějovicích dospěl dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní právní význam.

V Praze dne 6.září 2007

JUDr. Josef Holejšovský
předseda senátu